FILIPRIM

És el «No pot ser!» un programa de por?

«El més interessant és que abraça sense embuts situacions tangibles, existents, demolidorament eloqüents relacionades amb l'estat de la qüestió del món de bojos en què vivim»

per Toni Vall, 20 de març de 2019 a les 21:05 |

Jordi Basté, a Tòquio, en una imatge del seu programa «No pot ser!» | TV3

Amb el *No pot ser!* he seguit un ritual premeditat: no vaig voler llegir res sobre ell, no vaig tafanejar ni un sol tuit dels molts que es van fer durant l'estrena i l'he tornat a veure dos dies després. Ja sabeu, és el programa sobre tecnologia, amb Jordi Basté -entrevistat a NacióDigital el mateix dia de l'estrena-, que s'ha estrenat la nit de diumenge a TV3. El més interessant i que urgeix més dir és que, si tenim en compte el primer capítol, no és en essència un programa de tecnologia sinó dels efectes que la tecnologia té avui en dia sobre les persones. És més sociologia, antropologia, humanisme que no pas tecnologia.

Ja m'imaginava que no seria un catàleg d'últimes novetats en smartphones i tablets, però no havia visualitzat –potser perquè expressament no vaig voler llegir-ne res- els camps semàntics per on transitaria, els interessos pels quals volia bussejar. I va ser una sorpresa. Una agradable sorpresa. El programa està empeltat de la personalitat de Basté, del seu afany curiós, del seu gust per la pregunta i per la sorpresa. I també per un altre afany molt seu: el divulgatiu, l'explicar, el transmetre, la transmissió de coneixement. Potser caldria millorar algun aspecte de narrativa, d'encaix de peces: els testimonis de Ganyet i Santandreu navegaven una mica a la deriva, no acabaven de lligar amb allò que els protagonistes essencials anaven desgranant. I el testimoni de l'experta en dating –o sigui en aplicacions i xarxes socials per lligar- tampoc casava massa.

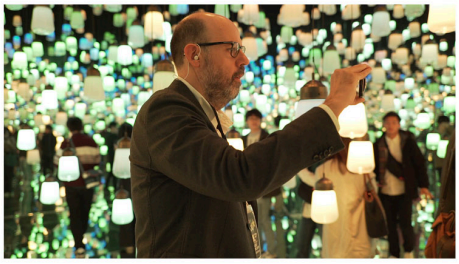

Però anem a la substància, a l'essència positiva. Vam conèixer tres persones per qui la tecnologia tenia un paper molt rellevant a la seva vida. Més ben dit, la tecnologia s'havia apoderat d'elles. Les havia vampiritzat, segrestat, abduït. D'entrada, la noia japonesa que volia llogar amics per a poder incrementar la seva incidència i notorietat a les xarxes socials. Un exemple de pura insubstancialitat humana, de flirteig amb l'estultícia. No calia que t'expliquessin gran cosa més, ja en tenies prou per copsar per quins perillosos viaranys es mouen segons quin joves avui en dia, la seva absència total de referents, d'inquietuds intel·lectuals. Sempre és perillós fer extrapolacions gratuïtes i lectures catastrofistes, alarmistes i apocalíptiques, però com a crit d'alerta no estava gens malament.

La segona persona que vam conèixer és el responsable de trobar amics per la noia. Un executiu d'una empresa que a més a més d'estar darrere la taula atenent els clients també es posa el mono de treball. Va explicar que en aquests moments treballa per a vint-i-cinc persones o famílies fent veure que és algú que no és en realitat. Vint-i-cinc vides falses i remunerades! A banda de l'estrès innegable que això hauria de suposar per algú amb un mínim d'humanitat i de sentit comú, hi ha una sèrie de derivacions ètiques per les quals Basté va voler preguntar-li. Intueixo que no devia ser fàcil extreure d'aquest individu, talment una espècie de robot, consideracions útils o reveladores.

I finalment, la cirereta, el plat fort: la noia que s'havia inventat una aplicació per a poder parlar amb el seu millor amic, mort des de ja fa un temps. Utilitzant algoritmes i la quantitat ingent de missatges reals que, en vida d'ell, s'havien enviat, la noia manté converses sovintejades amb una persona que ja no és en aquest món. Bastant al·lucinant, sens dubte. Altre cop les consideracions i interrogacions morals al respecte. Cadascú farà les seves. El programa, en aquest sentit, és poc invasiu i ho trobo un encert.

Per mi, el més interessant de *No pot ser!* és que abraça sense embuts situacions tangibles, existents, demolidorament eloqüents relacionades amb l'estat de la qüestió del món de bojos en què vivim. La primera reacció és fer-se'n creus, quedar-se amb la boca oberta i fer tots els escarafalls que a un se li acudeixin. Tenir por, també. I és que segons com t'ho prenguis, depèn de com siguis d'aprensiu, de refractari o combregador amb les barrabassades –¿deshumanitzadores o paradigmes del progrés i la modernitat?- de la tecnologia podria ser aquest un programa de por pels diumenges a la nit.

També hauries de llegir

Fa 16 setmanes
Jordi Basté: «Hi ha mínim dues generacions que no estem preparats pel present i el futur tecnològic»

Arxivat a:

Mitjans, mitjans, TV3, tecnologia, No pot ser!, Toni Vall, Filiprim, televisió